

چارچوب حقوقی جدید حفاظت از تنوع زیستی در دریای آزاد: اصول برابری، پایداری و شفافیت مقررات

حمیدرضا کسرائیان^۱ آیدا مخترع*^۲ منیژه امینی^۳

۱. دانشجوی کارشناسی ارشد رشته حقوق خصوصی مؤسسه آموزش عالی آپادانا، شیراز، ایران
۲. استادیار و عضو هیئت علمی مؤسسه آموزش عالی آپادانا، شیراز، ایران (نویسنده مسئول)
۳. کارشناسی جغرافیای طبیعی دانشگاه آزاد اسلامی، لارستان، ایران

چکیده

تولید اکسیژن، غذا، ترسیب دی اکسید کربن و بیش از ده میلیون گونه از موجودات زنده (برخی از زیبایی های فوق العاده) در محیط دریایی فراتر از صلاحیت ملی یافت می شوند، که تقریباً نیمی از سطح زمین را در بر می گیرد. ارزش ذاتی آن و وابستگی ما به خدمات اکوسیستمی که ارائه می نماید دلایل کافی برای محافظت از آن است، اما اکنون کمتر از یک درصد تحت حمایت قوانین بین المللی قرار دارد. در این فضای اقیانوسی مشترک همه ملتها، اشکال حیاتی زندگی می کنند که می توانند تحت فشار خردکننده، گرما و سرمای شدید، فقدان کامل نور خورشید و ریزش های شیمیایی دریاچه های گرمابی رشد نمایند. انطباق آنها در کدهای ژنتیکی آنها به نام منابع ژنتیکی دریایی ترسیم شده است. محصولات مبتنی بر این اطلاعات قبلاً برای استفاده هایی تجاری شده اند که شامل درمان های پزشکی و محصولات غذایی می شود، اما چارچوب نظارتی نامشخص می باشد و مزایا عمدتاً به کشورهای دارای فناوری پیشرفته سرازیر می شوند. حاکمیت بهتر برای حفاظت، وضعیت نظارتی مشخص تر برای سرمایه گذاری، و ادغام حقوق صاحبان سهام اکنون با معاهده جدید تنوع زیستی دریاهای آزاد می تواند به واقعیت تبدیل شود مطمح نظر می باشد.

کلید واژگان: محیط زیست، حقوق بین الملل، حقوق دریا، تنوع زیستی، حفاظت، دریای آزاد.

۱. مقدمه

این معاهده در ۱۹ ژوئن ۲۰۲۳ به عنوان سومین موافقتنامه اجرایی کنوانسیون حقوق دریاها به تصویب رسید. این توافقنامه بین المللی جدید به دنبال تحقق اهداف کنوانسیون سازمان ملل متحد در مورد حقوق دریا برای حفاظت و حفظ محیط زیست دریایی در مناطق خارج از صلاحیت ملی بستر دریا، ستون آب، و بر اساس استنباط، فضای هوایی در بالا)، برای اطمینان از ارزیابی و نظارت کافی است. فعالیت های بالقوه مضر، به رسمیت شناختن اقیانوس مشترک به عنوان میراث مشترک نوع بشر، برای ترویج انتقال فناوری دریایی با شرایط و ضوابط منصفانه و معقول، و حمایت از توسعه و استفاده از تحقیقات علمی دریایی است. (Ruiz Abou-Nigm, V, ۲۰۱۱: ۶۲). در این دوران مبارزه بین ملی گرایی و چندجانبه گرایی، این معاهده نشان دهنده تعهدی برای حل مشکلات جهانی با همدیگر است، به طوری که اکثر کشورهای عضو برجام و چندین کشوری که کنوانسیون سازمان ملل متحد در مورد حقوق دریا را تصویب نکرده اند، در مذاکره شرکت دارند. تصویب متن معاهده با اجماع، شور و شوق آنها را منعکس کرد. این بینش رویکرد اساسی خود را به تفصیل شرح می دهد، تاریخچه منتهی به معاهده را توصیف می کند، ویژگی های اصلی آن را تشریح می کند، و برخی سؤالات برجسته در مورد رابطه آن با کنوانسیون سازمان ملل متحد در مورد حقوق دریا را شناسایی می کند. (Akhgar, ۲۰۱۷: ۴۸)

اقیانوس ها میزبان تنوع وسیعی از زندگی دریایی، با تامین بیش از نیمی از اکسیژن، مهمترین مخزن کربن، جاذب گرمایش بیش از حد و حائل در برابر تغییرات آب و هوایی، ضامن بقای زندگی در زمین هستند که ۷۰ درصد سطح زمین را در برمی گیرند. (National Geographic, ۲۰۲۰: para ۲۵) با این حال در چند دهه اخیر، فعالیت های انسانی که محیط دریایی را مورد حمله قرار می دهند، شدت یافت و نگرانی فزاینده ای در خصوص وضعیت اقیانوس ها به طور کلی به ویژه تنوع زیستی و گونه های در معرض خطر به وجود آمد. (World Ocean Assessment, ۲۰۲۰: para ۱۴) تضمین حفاظت و استفاده پایدار از اقیانوس های جهان یکی از موضوعات مهم دنیای امروز است که در آرمان ۱۴ برنامه ۲۰۳۰ برای توسعه پایدار به آن اشاره شده است. (Agenda for Sustainable Development, ۲۰۲۲: para ۷۴) در اولین ارزیابی جهانی اقیانوس ها بیان شد که بسیاری از بخش های اقیانوس به صورت جدی تخریب شده و اگر به این مشکل توجه نشود، استفاده از منافعی که بشر امروزه در اختیار دارد، غیرممکن خواهد شد چرا که باوجود اینکه فشار بر تنوع زیستی دریایی گسترده است اما در مقررات مرتبط با زیست بوم با کاستی مواجه ایم. (World Ocean Assessment, ۲۰۲۱: para ۱۷) آن چه نیازمند نگاه عمیق تری است، تنوع زیستی در مناطق خارج از حوزه صلاحیت ملی است چرا که مطابق ماده ۴ کنوانسیون تنوع زیستی (CBD ۱۹۹۲, para ۴۱).

این کنوانسیون بر مناطق تحت صلاحیت ملی نظیر آب های داخلی، دریای سرزمینی، منطقه انحصاری اقتصادی و فلات قاره حاکم است و در مناطق خارج از حوزه صلاحیت ملی زمانی قابل اعمال است که فعالیت های مخرب تحت کنترل و صلاحیت دولت خاص به وقوع بپیوندد. از آن جایی که کنوانسیون تنوع زیستی قادر به ساماندهی دقیق مسائل مربوط به تنوع زیستی دریایی در مناطق خارج از حوزه صلاحیت ملی نیست، تهیه یک موافقت نامه اجرایی جدید به منظور تضمین حمایت حداکثری از این مناطق ضروری بود.

ازین رو مجمع عمومی سازمان ملل متحد در سال ۲۰۰۴، گروه کاری متخصص با نام گروه کاری غیررسمی ویژه برای مطالعه موضوعات مربوط به حفاظت و توسعه پایدار تنوع زیستی دریایی در مناطق خارج از حوزه صلاحیت ملی را ایجاد کرد و از آن طریق از دولت ها و سازمان های بین المللی خواست سریعاً مطابق حقوق بین الملل، رویه های مخرب که تاثیر نامناسب بر تنوع زیستی دریایی و زیست بوم دارند را شناسایی کنند. در سال های ۲۰۰۶ تا ۲۰۱۵ این گروه نه جلسه تشکیل داد و با تهیه

گزارش، مقالات علمی و ارائه موضوعات در پیشبرد این مهم قدم بزرگی برداشت. تلاش برای ایجاد نظام جدید تنها از طریق این گروه کاری نبود بلکه اتحادیه بین المللی حفاظت از طبیعت، سازمان های بین المللی نظیر فائو، ایمو، کمیسیون بین الدولی اقیانوس شناسی و کنوانسیون گونه های مهاجر نیز اقدامات قابل توجهی به منظور تنظیم ابزارها و راهنمایی های فنی انجام دادند. در نهایت مجمع عمومی سازمان ملل متحد در سال ۲۰۱۵ قطعنامه ۶۹/۲۹۲ را برای تدوین سند قانونی الزام آور تحت لوای کنوانسیون حقوق دریاها مبنی بر حفاظت و استفاده پایدار از تنوع زیستی دریایی در مناطق خارج از حوزه صلاحیت ملی تصویب کرد (۴۳ para: ۲۰۱۹, [General Assembly](#)). در پی این قطعنامه، کمیته مقدماتی برای تهیه توصیه نامه هایی در راستای تهیه پیش نویس ایجاد شد. مطابق رویه های پیشین به منظور آماده سازی مراحل اولیه تشکیل کنفرانس بین المللی، مجمع عمومی تصمیم به استقرار کمیته مقدماتی گرفت. مجمع عمومی در قطعنامه ۷۲/۲۴۹ خود در ۲۴ دسامبر ۲۰۱۷ به تشکیل یک کنفرانس بین المللی تحت نظارت سازمان ملل متحد برای بررسی توصیه های کمیته مقدماتی در مورد مولفه های سند رای داد تا به تفصیل متن یک سند بین المللی الزام آور حقوقی تحت کنوانسیون ملل متحد حقوق دریاها در مورد حفاظت و استفاده پایدار از تنوع زیستی دریایی در مناطق خارج از حوزه صلاحیت ملی، بررسی گردد. بر اساس قطعنامه ۷۲/۲۴۹، کنفرانس یک جلسه سازمانی سه روزه در نیویورک، از ۱۶ تا ۱۸ آوریل ۲۰۱۸ برای بحث در مورد روند تهیه پیش نویس سند، برگزار کرد. (۱۴ para: ۲۰۱۹, [General Assembly](#)).

هدف پژوهش

هدف از تحقیق حاضر، بررسی تحقیقات پژوهشی است که تا کنون در ارزیابی معاهده جدید تنوع زیستی دریاها، آزاد، حفاظت، برابری و قطعیت مقرراتی انجام شده است. تحلیل این مطالعات منفرد و پراکنده می تواند به منظور ترکیب و یکپارچه سازی اطلاعات و داده های آن جهت استفاده پژوهشی و تحقیقاتی راه گشا باشد. همچنین این پژوهش میتواند برای پژوهش های آینده در این حوزه راهنما باشد.

سوالات و فرضیه های پژوهش

مطالعات موجود در حوزه ارزیابی معاهده جدید تنوع زیستی دریاها، آزاد، حفاظت، برابری و قطعیت مقرراتی در شرح اهمیت پژوهش خود، بر چه نکاتی تاکید داشته اند؟

مطالعات موجود در حوزه ارزیابی معاهده جدید تنوع زیستی دریاها، آزاد، حفاظت، برابری و قطعیت مقرراتی، چه اهدافی را دنبال می کند؟

پیشینه و مبانی نظری در پژوهش های مذکور چه بوده است؟

مطالعات موجود در حوزه ارزیابی معاهده جدید تنوع زیستی دریاها، آزاد، حفاظت، برابری و قطعیت مقرراتی، چه متغیر های را مورد توجه قرار داده اند؟

بر اساس مطالعات انجام شده پیشین، ارزیابی معاهده جدید تنوع زیستی دریاها، آزاد، حفاظت، برابری و قطعیت مقرراتی تاثیر می گذارد؟

در مجموع از جمع بندی پژوهش های مذبور چه نتایج حاصل میشود؟

پژوهش های گذشته چه نقاط ضعفی داشته اند که باید در پژوهش های بعدی مورد توجه پژوهشگران قرار گیرند؟

روش انجام پژوهش

نوع روش تحقیق

شیوه ما در تالیف و گردآوری این پژوهش مطالعه تحلیلی توصیفی است و با استفاده از کتب، اسناد، مقالات و اسناد حقوق مربوط به ارزیابی معاهده جدید تنوع زیستی دریاهای آزاد، حفاظت، برابری و قطعیت مقرراتی که در استفاده از منابع ابتدا مطالب مربوطه به دقت مورد بررسی و مطالعه واقع و آن چه قابل استفاده و انعکاس در این زمینه بوده فیش برداری و سپس مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفته و در نهایت ارائه می شود.

روش گردآوری اطلاعات

روش گردآوری اطلاعات شامل مطالعات کتابخانه ای و با رجوع به کتب و مقالات و سایت های مربوطه میباشد.

ابزار گردآوری اطلاعات

ابزار گردآوری اطلاعات شامل فیش برداری از منابع کتابخانه ای، تحقیقات انجام گرفته توسط سایر پژوهشگران و نیز بررسی لوایح و مصوبه های قانونی در زمینه ارزیابی معاهده جدید تنوع زیستی دریاهای آزاد، حفاظت، برابری و قطعیت مقرراتی می باشد.

روش تجزیه و تحلیل اطلاعات

پردازش داده ها و اطلاعات گردآوری شده با استفاده از منابع و اسناد تخصصی مربوطه و همچنین آرا و احکام صادر شده انجام و مطمح نظرمی باشد.

رویکرد معاهده به حفاظت از دریا و تاریخچه آن

اقدامات حفاظت از تنوع زیستی معاهده به دنبال جلوگیری از آسیب به حیات اقیانوسی و ایجاد انعطاف پذیری آن در برابر آسیب هایی است که قابل پیشگیری نیستند. بشریت با یک بحران سیاره ای سه گانه روبروست: از دست دادن تنوع زیستی، تغییرات آب و هوایی و آلودگی. (Epps V, ۲۰۱۱: ۱۶).

بنابراین، استراتژی های اصلی معاهده برای حفظ تنوع زیستی دریایی، جلوگیری یا کاهش آسیب های ناشی از فعالیت هایی است که انسان ها می توانند با نیاز به ارزیابی اثرات زیست محیطی فعالیت های جدید و غیرقانونی و محدود کردن فعالیت ها در مناطق دریایی که با ارزش هایی مانند منحصربه فرد بودن، کمیاب بودن و مشخصه آن ها مشخص می شوند، کنترل کنند. آسیب پذیری نسبت به گرم شدن اقیانوس و اسیدی شدن، است. (Krishna Kiran, ۲۰۱۰: ۱۳).

در اوایل سال ۲۰۰۰، سازمان های جامعه مدنی مانند اتحادیه بین المللی حفاظت از طبیعت از جامعه بین المللی خواستند از حیات اقیانوس ها حفاظت کنند. در سال ۲۰۰۴، سازمان ملل متحد یک گروه کاری غیررسمی با پایان باز موقتی را برای مطالعه مسائل مربوط به حفاظت و استفاده پایدار از تنوع زیستی دریایی فراتر از حوزه های قضایی ملی ایجاد کرد. تکمیل این کار ۱۹ سال دیگر طول خواهد کشید. (Tsimplis, ۲۰۱۱: ۸).

گروه کاری حفاظت و استفاده پایدار از تنوع زیستی دریایی فراتر از حوزه های قضایی ملی در سال ۲۰۱۱ "معامله بسته" را با توجه به چهار عنصر که در زیر مورد بحث قرار می گیرد، تنظیم کرد. کنفرانس سال ۲۰۱۲ سازمان ملل متحد در مورد توسعه پایدار خواستار یک توافق اجرایی جدید تحت کنوانسیون سازمان ملل متحد در مورد دریا شد که گام به گام به سوی مذاکره برای یک معاهده پیش می رود. (Zavareh Tabatabaei, ۱۹۹۹: ۱۱) در سال ۲۰۱۵ مجمع عمومی سازمان ملل مذاکرات مربوط به معاهده تنوع زیستی دریای آزاد را آغاز کرد که به عنوان "توافقنامه حفاظت و استفاده پایدار از تنوع زیستی دریایی فراتر از حوزه های قضایی ملی" شناخته می شود. و دارای عنوان رسمی «توافقنامه سازمان ملل متحد در مورد حقوق دریاها در مورد حفاظت و استفاده پایدار از تنوع زیستی دریایی مناطق خارج از صلاحیت ملی است». قطعنامه ۲۰۱۵ یک کمیته مقدماتی ایجاد

کرد که وظیفه توسعه عناصر اساسی معاهده را بر عهده داشت. دو سال بعد، مجمع عمومی سازمان ملل متحد، مذاکره بر سر توافقنامه حفاظت و استفاده پایدار از تنوع زیستی دریایی فراتر از حوزه های قضایی ملی را اجباری کرد. هفت جلسه طی چند سال بعد با وقفه و تاخیر ناشی از کووید برگزار شد. (Ranjbarian, ۲۰۱۳: ۶۰) جلسه نهمی مذاکرات تا شب ۳ مارس ۲۰۲۳ ادامه یافت و تا عصر بعد از آن، زمانی که یک متن توافق شده مورد استقبال نمایندگان خسته قرار گرفت و رئیس کنفرانس بین دولتی، سفیر رنا لی، اعلام کرد که «کشتی به ساحل رسیده است». معاهده تنوع زیستی دریاهای آزاد در تاریخ ۲۰ سپتامبر ۲۰۲۳ در سازمان ملل برای امضا باز خواهد شد و به مدت دو سال به همین شکل باقی خواهد ماند. لازم الاجرا شدن ۶۰ ایالت است که آن را بپذیرند، تأیید یا تصویب کنند. حامیان این معاهده از کشورها می خواهند که آن را امضا و تصویب کنند تا این معاهده تا سال ۲۰۲۵ اجرایی شود. (Mensah, ۲۰۰۷: ۴۴۰)

سازمان و نهادها

مجمع عمومی سازمان ملل متحد چهار بخش از معاهده را بر اساس توافق بسته الزامی کرد: حفاظت و استفاده پایدار از تنوع زیستی دریایی مناطق فراتر از صلاحیت ملی، به ویژه، با هم و به طور کلی، (۱) منابع ژنتیکی دریایی، از جمله سؤالات در مورد اشتراک منافع، (۲) اقداماتی مانند ابزارهای مدیریت مبتنی بر منطقه از جمله مناطق حفاظت شده دریایی، (۳) ارزیابی اثرات زیست محیطی و (۴) ظرفیت سازی و انتقال تکنولوژی دریایی. (Tuerk, ۲۰۰۷: ۳۱۱) این شرط شامل این بود که «فرآیند ذکر شده در بند ۱ در بالا [یعنی مذاکره] نباید ابزارها و چارچوب های حقوقی مربوطه و نهادهای جهانی، منطقه ای و بخشی مربوطه را تضعیف کند». به طور بالقوه پیامدترین نتیجه معاهده ایجاد کنفرانس اعضا خواهد بود. کنوانسیون سازمان ملل متحد در مورد حقوق دریا یک انجمن منظم برای دیدار، تعیین اهداف سیاستی و همکاری دولت ها برای دستیابی به آنها فراهم نمی کند، (Mensah, ۲۰۰۷: ۵۲)

اگرچه ما به این عادت کرده ایم که رژیم تغییرات آب و هوا و سایر توافقات چندجانبه از اعضای کنفرانس خود به خوبی استفاده می کنند. سایر نهادهای معاهده شامل یک نهاد علمی و فنی، یک دبیرخانه و یک مکانیسم اتاق تسویه حساب خواهند بود. همچنین کمیته هایی برای دسترسی و اشتراک منافع، ظرفیت سازی و انتقال فناوری دریایی، مالی و اجرا و انطباق ایجاد می شوند. (Kiehne, ۱۹۹۶: ۴۱) اصول و رویکردهای کلی مندرج در ماده ۷ اصول موجود در کنوانسیون سازمان ملل متحد در مورد حقوق دریا را در بر می گیرد و منعکس کننده تحولات اخیر در قوانین بین المللی محیط زیست است. یک عنصر مشترک با کنوانسیون سازمان ملل متحد در مورد حقوق دریا عدم انتقال آسیب یا خطرات از یک منطقه به منطقه دیگر و عدم تبدیل یک نوع آلودگی به نوع دیگر است. (Momtaz, ۲۰۱۵: ۶۹۱) اصل آلاینده می پردازد این بیانیه در مقدمه را تقویت می کند که «همانطور که در کنوانسیون ذکر شده است، دولت ها مسئول اجرای تعهدات بین المللی خود در خصوص حفاظت و حفظ محیط زیست دریایی هستند و ممکن است مطابق با قوانین بین المللی مسئول باشند.» فرمول های احتیاطی به شدت مورد بحث قرار گرفت، و دیدگاه های متفاوت در نهایت با ارجاع به «اصل احتیاطی یا رویکرد احتیاطی، در صورت اقتضا» با هم تطبیق داده شد. (Kiehne, ۱۹۹۶: ۳۵)

میراث مشترک، آزادی دریاهای آزاد، و منابع ژنتیکی دریایی

آیا اقیانوس فراتر از صلاحیت ملی، یک اشتراک مشترک متعلق به تمام بشریت است؟ توافق سختی برای گنجاندن "اصل میراث مشترک نوع بشر که در کنوانسیون ذکر شده است" حاصل شد. در ساعات پایانی، این عبارت همراه با اشاره به «آزادی تحقیقات علمی دریایی، همراه با سایر آزادی های دریاهای آزاد» پذیرفته شد. افزودن دو حرف "هو" به "میراث مشترک بشریت" کنوانسیون سازمان ملل متحد در مورد حقوق دریا، برابری جنسیتی مهمی را به ارمغان آورد، تجدید نظری که در هنگام پیشنهاد

با استقبال شدید نمایندگان روبرو شد. «اصل انصاف و تقسیم منصفانه و عادلانه منافع» نیز در بخش اصول، نتیجه ای است بر میراث مشترک. (Zavareh Tabatabaei, ۱۹۹۹: ۵۲)

این اصول برای این سوال اساسی است که چه کسی می تواند مالکیت منابع دریای آزاد را در اختیار بگیرد، چه به معنای ماهی باشد و چه اطلاعاتی که در کد ژنتیکی حیات اقیانوسی مختلف وجود دارد. کنوانسیون سازمان ملل متحد در مورد حقوق دریا، ماده ۸۷، آزادی ماهیگیری در دریاهای آزاد را تأیید می کند، اما به معاهده جدید تنوع زیستی اشاره ای نمی کند. معاهده جدید تنوع زیستی را به عنوان یک منبع مشترک تلقی می کند و عدم تقارن وضعیت توسعه یافته/در حال توسعه دسترسی و توانایی ایجاد ارزش واقعی یا بالقوه از اطلاعات معاهده جدید تنوع زیستی و توالی دیجیتال در معاهده از طریق به اشتراک گذاشتن مزایای غیر پولی و پولی مورد توجه قرار گرفته است. (Farnk, ۲۰۰۶: ۴۵) مکانیسم اتاق تسویه مکانی است که در آن اطلاعیه های فعالیتها از جمع آوری نمونه تا تجاری سازی منتشر می شود، و همچنین ممکن است برای دسترسی به دانش سنتی مرتبط که توسط مردم بومی و جوامع محلی با رضایت آزاد، قبلی و آگاهانه نگهداری می شود، مورد استفاده قرار گیرد. (Bishop, ۲۰۱۲: ۱۶)

ابزارهای مدیریت منطقه محور، از جمله مناطق حفاظت شده دریایی

اعضا کنفرانس ممکن است ابزارهای مدیریتی مبتنی بر منطقه را ایجاد کند، از جمله مناطق حفاظت شده دریایی (قسمت سوم) برای ایجاد یک شبکه متصل از مناطق حفاظت شده دریایی دریاهای آزاد از طریق یک روش دولتی. یک ایالت یا گروهی از ایالتها می توانند پیشنهادی برای منطقه حفاظت شده دریایی یا سایر اقداماتی که فعالیت های خاص را محدود یا هماهنگ می کند، ارائه دهند. (Isikova, ۲۰۱۲: ۴۱) این پیشنهاد باید شامل شناسایی منطقه ای که قرار است محافظت شود، تهدیداتی که با آن مواجه است و پیش نویس برنامه مدیریت باشد. در طی یک فرآیند مشاوره، ذینفعان فرصتی برای بررسی و اظهار نظر در مورد پیشنهاد خواهند داشت و پیشنهاد دهندگان می توانند پیشنهاد را بر اساس ورودی هایی که دریافت می کنند، اصلاح کنند. سپس هیئت علمی و فنی معاهده پیشنهاد را بررسی و ارزیابی خواهد کرد و توصیه ای به اعضا کنفرانس ارائه خواهد کرد. اعضا کنفرانس تصمیم خواهد گرفت که آیا منطقه حفاظت شده دریایی ایجاد شود یا نه. این متن همچنین دستورالعمل هایی را برای اجرا، نظارت و بازنگری مناطق حفاظت شده دریایی ایجاد شده ارائه می کند. (Kassem, ۲۰۰۶: ۳۸)

ارزیابی اثرات زیست محیطی

مفاد ارزیابی اثرات زیست محیط بر اساس الزامات عمومی حقوق بین الملل برای انجام مفاد ارزیابی اثرات زیست محیطی و مقررات موجود در کنوانسیون سازمان ملل متحد در مورد حقوق دریا است. آنها همچنین امکان توسعه و استفاده نهایی از ارزیابی استراتژیک محیطی را فراهم می کنند. مقررات ایجاب می کند که کشورهای عضو ارزیابی های اثرات زیست محیطی را برای فعالیت های غیرقانونی و جدید در مناطق خارج از صلاحیت ملی انجام دهند. (Kiehne, ۱۹۹۶: ۲۹) ارزیابی هایی که تحت سایر رژیم های قانونی تهیه می شوند باید از طریق مکانیسم تسویه حساب گزارش شوند. اصول شفافیت و دسترسی به اطلاعات توسط ذینفعان در الزامات اطلاع رسانی و مشاوره عمومی منعکس شده است که با بررسی تأثیرات احتمالی یک فعالیت برنامه ریزی شده آغاز می شود و تا فرآیند بررسی ادامه می یابد.

دولت عضوی که صلاحیت یا کنترل فعالیت برنامه ریزی شده را دارد، ممکن است تصمیم بگیرد که آیا فعالیتی را ادامه دهد، زمانی که «حزب تشخیص داده است که تمام تلاش های منطقی را انجام داده است تا اطمینان حاصل شود که فعالیت می تواند به شیوه ای منطبق با جلوگیری از موارد نامطلوب قابل انجام انجام شود. (Nordquist M & Moore J. N, ۱۹۹۸: ۲۳) تأثیرات بر محیط زیست دریایی، و با در نظر گرفتن اقدامات کاهش یا مدیریت پیشنهادی برای محدود کردن آسیب های ناشی از فعالیت.

سپس دولت باید اثرات یک فعالیت مجاز تحت صلاحیت یا کنترل خود را مطابق با شرایط تعیین شده در تأیید فعالیت نظارت کند. اگر اثرات نامطلوب قابل توجهی مشاهده شود، دولت باید به اعضا کنفرانس و عموم مردم اطلاع دهد و اقداماتی را برای رسیدگی به آسیب انجام دهد. (Koh, K, ۱۹۸۲: ۴۳)

ظرفیت سازی و انتقال تکنولوژی دریایی

یک جزء ضروری برای کشورهای در حال توسعه، ظرفیت در سراسر معاهده و در یک بخش اختصاصی ارجاع شده است. اهداف عبارتند از ارائه آنچه برای کشورهای در حال توسعه برای اجرای معاهده، مشارکت در فعالیت های آن و توسعه ظرفیت های علمی و فنی در زمینه های مربوطه مورد نیاز است. در حالی که کنوانسیون سازمان ملل متحد در مورد حقوق دریا تعهدات مشابهی را بیان می کند، آنها به طور کامل اجرا نشده اند، بنابراین روش های گنجانده شده در این معاهده تلاش می کند تا درس های آموخته شده را برای یک نتیجه موفق تر به کار گیرد. (Oxman B.H, Caron D.D, Buderl C.L.O, ۱۹۸۳: ۶۲)

نتیجه گیری

این موضوع بحث برانگیز بوده است که آیا معاهده یک توافق اجرایی برای کنوانسیون سازمان ملل متحد در مورد حقوق دریا است یا خیر. قراردادهای اجرایی به منظور عملیاتی کردن اصول و اقدامات کلی مندرج در معاهده اصلی است، و بخش های مربوطه از معاهده اصلی به طور کلی به توافقنامه اجرایی منطبق می شوند. برخی استدلال می کنند که این معاهده با ادغام مفاهیم حقوق بین الملل محیط زیست از کنوانسیون سازمان ملل متحد در مورد حقوق دریا فراتر می رود. از طرف دیگر، تکامل قانون تحت کنوانسیون سازمان ملل متحد در مورد حقوق دریا از طریق توافقنامه حفاظت و استفاده پایدار از تنوع زیستی دریایی فراتر از حوزه های قضایی ملی را می توان به عنوان بخشی از فرآیند مشابه در رژیم های تغییر آب و هوا و ازن که به دانش جدید و نیازهای سیاست پاسخ می دهند، درک کرد. (Dupuy Pierre-Marie & Vinuales Jorge E, ۲۰۱۶: ۳۸) علاوه بر این، در ماده ۱۹۷، خود کنوانسیون سازمان ملل متحد در مورد حقوق دریا از دولت ها می خواهد در تدوین قوانین «حفاظت و حفظ محیط زیست دریایی» همکاری کنند. (Mandaraka-Sheppard, ۲۰۰۲: ۱۶)

مینای متفاوتی برای این استدلال که معاهده نباید به عنوان یک توافق اجرایی کنوانسیون سازمان ملل متحد در مورد حقوق دریا در نظر گرفته شود این است که تعدادی از کشورهایی که در مذاکرات بسیار فعال بودند، از جمله ایالات متحده، کلمبیا، ترکیه و ونزوئلا، طرف های برجام نیستند. برای آنها مهم بود که عدم اعمال بخشهایی از کنوانسیون سازمان ملل متحد در مورد حقوق دریا را که قبلاً خود را ملزم به رعایت آنها نمی دانستند به عنوان حقوق بین الملل عرفی تعیین کنند. در متن برای نگرانی های آنها، در ماده ۵ (۳)، با بیان این که وضعیت حقوقی غیر طرفین تحت تأثیر معاهده قرار نمی گیرد، و در ماده ۶۰، رویه های حل و فصل اختلافات، تسکین داده شده است. اقدامات حل و فصل اختلاف در کنوانسیون سازمان ملل متحد در مورد حقوق دریا، بخش پانزدهم، در مورد کشورهای عضو کنوانسیون سازمان ملل متحد در مورد حقوق دریا اعمال خواهد شد، در حالی که این مقررات برای اختلافات مربوط به طرف های غیر کنوانسیون سازمان ملل متحد در مورد حقوق دریا "تکرار شده تلقی خواهد شد". (Chauvel, ۱۹۹۷: ۴۸)

در انتخاب روش حل و فصل اختلاف، طرف های غیر کنوانسیون سازمان ملل متحد در مورد حقوق دریا می توانند دادگاه بین المللی حقوق دریا، دیوان بین المللی دادگستری یا یکی از دو دیوان داورى مختلف که در کنوانسیون سازمان ملل متحد در مورد حقوق دریا توضیح داده شده است را انتخاب کنند. احزاب کنوانسیون سازمان ملل متحد در مورد حقوق دریا انتخاب خود را از این

گزینه ها تحت کنوانسیون سازمان ملل متحد در مورد حقوق دریا انجام می دهند. (Berlingieri, ۲۰۱۱: ۱۹) تدابیر خاص دیگری برای رسیدگی به موقعیت‌هایی مانند وجود مکانیسم‌های حل اختلاف ارائه شده توسط «سند یا چارچوب قانونی مرتبط» و اختلافاتی که ممکن است شامل مرزهای دریایی بین یک کشور ساحلی و مناطق خارج از صلاحیت ملی موضوع معاهده باشد، گنجانده شده‌اند. در صورت بروز اختلافات بر اساس این معاهده، تجزیه و تحلیل مسائل قضایی ممکن است پیچیده باشد. (James Kraska, ۲۰۱۳: ۶۷)

منابع

Book

۱. Epps V, ۲۰۱۱, International Law Second Edition, Durham, Noth: Carolina Academic Press.
۲. James Kraska, ۲۰۱۳, Legal Vortex in The Strait of Hormuz, Netherlands: Martinus Nijhoff Publishers.
۳. Koh. K, ۱۹۸۲, Straits in International Navigation, New York: Oceana Publications.
۴. Nordquist M & Moore J. N, ۱۹۹۸, Security Flashpoints: Oil, Islands, Sea Access and Military Confrontation, Hague: Martinus Nijhoff Publisher.
۵. Oxman B.H, Caron D.D, Buderl C.L.O, ۱۹۸۲. The New Law of the Sea: U.S Policy Dilemma ۱st Edition. America: Transaction Publishers.
۶. Berlingieri (۲۰۱۱), Arrest of Ships, a Commentary on the ۱۹۵۲ and ۱۹۹۹ Arrest Conventions, fifth edition, Informa.
۷. Chauvel, A. M. (۱۹۹۷), Managing Safety and Quality in Shipping, The Nautical Institute London.
۸. Dupuy Pierre-Marie & Vinuales Jorge E (۲۰۱۶), "International Environmental Law", Cambridge.
۹. Mandaraka-Sheppard, A. (۲۰۰۲), Modern Admiralty Law, Cavandish Publishing Limited.
۱۰. Ruiz Abou-Nigm, V. (۲۰۱۱), The Arrest of Ships in Private International Law, Oxford University Press.
- Law and Regulations
۱۱. United Nation Convention on the Law of the Sea ۱۹۸۲ (UNCLOS).
۱۲. Trials for the Law of the Sea (ITLOS).
- Thesis
۱۳. Akhgar, Mohamad Hasan (۲۰۱۷), Analysis of Carriage by Sea Law from Risk Management point of view, Doctoral Thesis in Private Law, University of Tehran, College of Farabi (In Persian).
۱۴. Farnk, V. (۲۰۰۶), The European Community and Marine Environmental Protection in the International Law of the Sea: Implementing Global Obligations at the Regional Level, Doctoral thesis Utrecht University.
۱۵. Isikova, Nadiya (۲۰۱۲), "The Ship Arrest Conventions of ۱۹۵۲ and ۱۹۹۹ : international and Ukrainian perspectives". World Maritime University Dissertations. ۷.
۱۶. Kassem, AH (۲۰۰۶), "The Legal Aspects of Seaworthiness : current law and developments" Ph.D Thesis, Swansea University, Wells, UK.
۱۷. Zavareh Tabatabaei, Faezeh (۱۹۹۹), Prompt Release of vessel and crew under UNCLOS ۱۹۸۲, LLM Dissertation, Tehran University (In Persian).
- Article
۱۸. Bishop. Archie (۲۰۱۲), "The Development of Environmental Salvage and Review of the London Salvage Convention ۱۹۸۹", Tulane Maritime Law Journal ۶۵.
۱۹. Krishna Kiran, RB. (۲۰۱۰), "Liability and Compensation for Oil Pollution Damage; An Examination of IMO Convention", NUJS Law Review, Vol. ۳.
۲۰. Tsimplis, M. (۲۰۱۱). "Marine Pollution from Shipping Activities", Maritime Law, edited by Yvonne Baatz, second edition, Sweet & Maxwell.

- ۲۱. Kiehne, G. (۱۹۹۶), "Investigation, Detention and Release of Ships under the Paris Memorandum of Understanding on Part State Control, a View from Practice", *The International Journal of Marine and Coastal Law*, ۱۱(۲).
- ۲۲. Mensah, Thomas A., "The Tribunal and the Prompt Release of Vessels", *International Journal of Marine and Coastal Law*, Vol. ۲۲, ۲۰۰۷, pp. ۴۲۵-۴۵۰.
- ۲۳. Tuerk, Helmut, "The Contribution of the International Tribunal for the Law of the Sea to International Law", *Penn State International Law Review*, Vol. ۲۶, No. ۲, ۲۰۰۷, pp. ۲۸۹-۳۱۶.
- ۲۴. Valle Galvez, Alejandro, "Spain and the Law of the Sea_ ۲۰ Years under LOSC: Maritime Zones around Gibraltar", *Spanish Yearbook of International Law*, Vol. ۲۱, ۲۰۱۷, pp. ۳۱۱-۳۲۶.
- ۲۵. Ranjbarian, A., Seirafi, S. (۲۰۱۳), Investigating the Straight Baseline of Iran on the Persian Gulf and Gulf of Oman and Other Countries Protest, *the Journal of International Law*, Vol. ۴۸, pp. ۳۵-۶۴.
- ۲۶. Momtaz, D. (۲۰۱۵), La Délimitation du Plateau Continental du Golfe Persique Une Entreprise Inachevée, In *law of the Sea, from: Grotius to the International Tribunal for the Law of the Sea*, pp. ۶۸۵-۶۹۷.